

SCROOGE

EN DE

KERSTGEESTEN

CHARLES
DICKENS

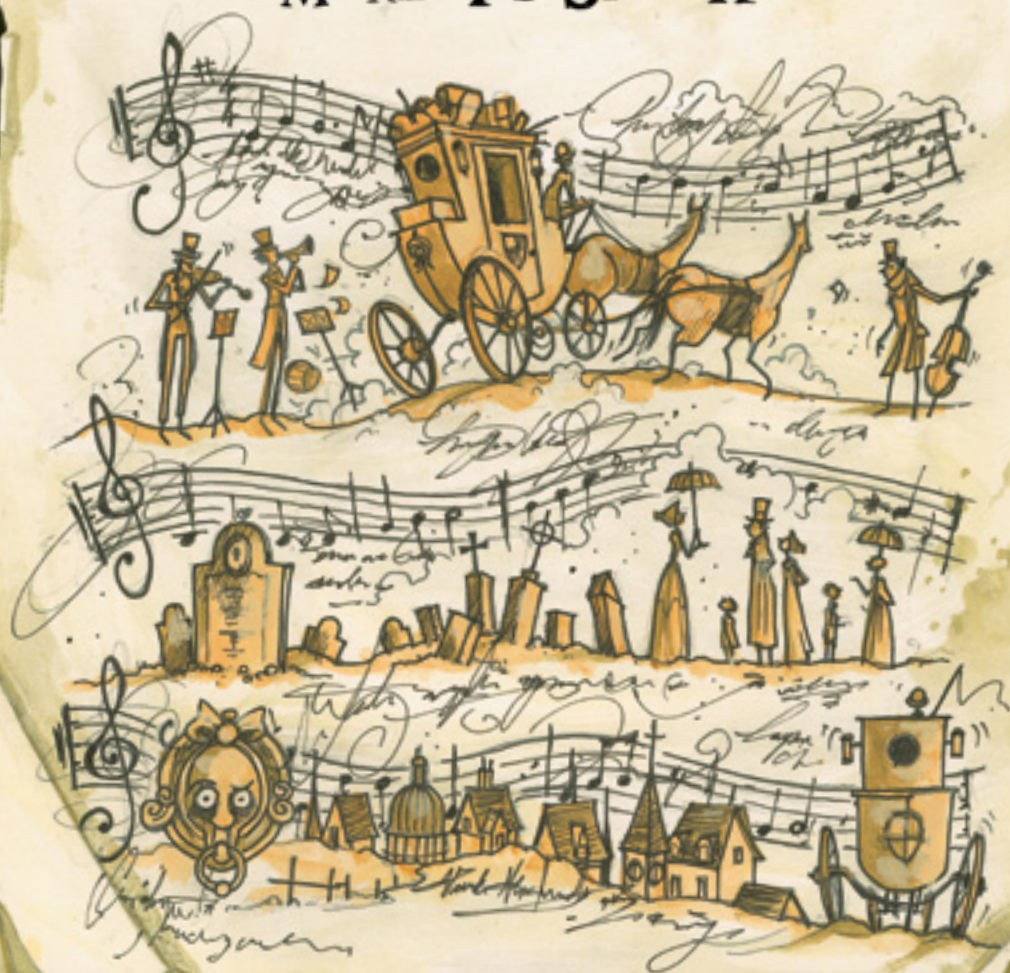
CHRIS
MOULD

VERTAALD EN BEWERKT DOOR MIRJAM OLDENHAVE

Ploegsma Amsterdam

MARLEY'S SPOOK

E BENEZER SCROOGE WAS DE GIERIGSTE MAN van de hele wereld, dat om te beginnen.

Hij was een uitzuiger, een afzetter, een graaiende, schraapzuchtige, inhalige, hebberige, oude zuurpruim! Hard en scherp als een vuursteen waar nooit een echte vonk vanaf was gekomen; achterbaks, egoïstisch en gemeen.

Zo, nou weet je over wie dit verhaal gaat.

Scrooge had een zakenpartner, zijn naam was Jacob Marley en hij was net zo gierig en gemeen als Scrooge. Maar wanneer dit verhaal begint, is Marley zo dood als een pier.

Ja kijk, ik weet ook niet wat er nou zo dood is aan een pier. Ik zou eerder denken dat een pier springlevend is. Maar zo is het oude gezegde nu eenmaal: zo dood als een pier. En dat was Marley, dat moet je goed begrijpen, anders is er niets wonderlijks aan het verhaal dat ik ga vertellen.

Was Scrooge verdrietig toen Marley was overleden? Dat zou je wel denken, ze hadden ik weet niet hoeveel jaar samengewerkt! Marley was zijn enige collega en zijn enige vriend. Maar nee hoor, direct na de begrafenis ging Scrooge weer terug naar kantoor.

Waarom zou hij een hele dag vrij nemen? Zonde van de tijd! Hij sloot die dag ook nog een mooie deal waarmee hij veel geld verdiende. Hij was en bleef een zakenman in hart en nieren. En hij wist zeker dat Marley precies hetzelfde zou hebben gedaan.

Op het raam van hun kantoor stond in deftige, krullerige letters: *Scrooge & Marley*.

Nu, jaren later, had Scrooge de naam van de oude Marley nog steeds niet weggehaald. Daar had hij geen tijd voor en trouwens, hij vond het niet belangrijk genoeg. Dus de mensen noemden het kantoor nog steeds Scrooge & Marley. En Scrooge noemden ze soms meneer Scrooge en soms meneer Marley. Ach, dat liet hem koud, hij reageerde op beide namen. Eigenlijk liet alles hem koud, hij vond niks belangrijk in het leven, behalve geld, daar was hij juist dol op.

Ja echt, zo'n man was hij. Hij droeg zijn eigen kilte altijd bij zich. Ook op een mooie, warme zomerdag bleef Scrooge ijsig koud en als het buiten vroor dat het kraakte, maakte dat hem niks uit, want van binnen was hij altijd nóg kouder.

Zijn oude gezicht bevroor door de kou in zijn binnenste, zijn puntneus bevroor, zijn wangen verschrompelden, zijn smalle lippen waren blauw en zijn stem kraakte en raspte.

Wie bij hem in de buurt kwam, kreeg kippenvel, want iedereen voelde meteen dat hij een vreselijk nare man was.

Stel je voor, iemand die nooit een vrolijk deuntje fluit, nooit even stilstaat omdat hij iets moois ziet. Heb je ooit weleens iemand gezien die nooit lacht en zelfs nooit glimlacht?

Op straat werd hij niet gegroet. Niemand die vriendelijk zei: ‘Goedemiddag, meneer Scrooge. Hoe maakt u het? Wat heeft het hard geregend de afgelopen dagen, hè?’

Geen bedelaar vroeg hem om geld, geen kind vroeg hem hoe laat het was. Nog nooit had iemand hem gevraagd of hij de weg wist. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Maar het kon Scrooge echt niks schelen. Integendeel, het was precies wat hij wilde! Hij wilde alleen zijn, daar was hij dol op. Hij had een uitgesproken hekel aan andere mensen. Daarom baande hij zich sluipend een weg door het leven. Iedereen die hij tegenkwam, kon een snauw krijgen. ‘Wegwezen jij, aan de kant en snel een beetje!’

Op een keer, het was de dag voor Kerstmis, was de oude Scrooge druk aan het werk op zijn kantoor. De olielamp gaf net genoeg licht om te kunnen werken. Buiten was het snijdend koud, daarom had Scrooge in de open haard een klein, zuinig vuurtje gemaakt.

